

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА
ИНСТИТУТ ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК

НАШ ЈЕЗИК

НОВА СЕРИЈА

Књ. VII св. 5—6

БЕОГРАД 1956

САДРЖАЈ

	Страна
1. <i>А. Белић</i> : Говор и језик	13
2. <i>М. Стевановић</i> : Још нешто о облику футура	14
3. <i>М. Пешикан</i> : О неким специфичностима у употреби приповедачког императива	15
4. <i>Св. Георгијевић</i> : О војвођанској ономастици	16
5. <i>М. С. Лалевић</i> : Спољашњи знаци међусобне везе и унутрашњи смисао реченица	17
6. Језичке поуке	19

УРЕЂУЈЕ ОДБОР

Секретар Уређивачког одбора — Бранислав Милановић

Научна Радња

ИЗДАВАЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ — БЕОГРАД

1956

О ВОЈВОЂАНСКОЈ ОНОМАСТИЦИ

Још је Т. Маретић г. 1886 написао обимну радњу о нашим именима и презименима (у Раду књ. 81, 82). То дело, заједно са познатом Миклошичевом радњом о словенским именима и топонимима (у другом издању из г. 1927) може корисно да послужи оном који хоће да уђе у основне проблеме словенске, а нарочито наше ономастике. Маретићев рад је богат материјалом, а овај је узет углавном из наших споменика. Онај који хоће да се обавести о српскохрватским личним именима, наћи ће на једном месту много драгоценог материјала и лепих објашњења. За презимена то није случај. Док је Маретић напред писао своју радњу нису била објављена наша презимена. То је тек доцније учињено кад су, између осталог, објављена *Насеља*. Ипак је Маретић додирнуо и постанак наших презимена, и углавном је запазио шта је најкарактеристичније било при њиховој творби. Остало је да се овом послу приступи на озбиљнији начин јер је Маретићево бављење овим проблемом било учињено узгред, поводом расправљања о именима.

У нашој ономастици патронимика има већи значај него што јој је придао Маретић. Наши су народи у свом историском животу развили за себе посебна презимена, а на посебан начин је и сваки крај знао обликовати презимена. Упркос свих миграционих струјања, ентничких мешања у прошлости, код нас свака већа етничко-географска целина, има своја типична презимена, типичан начин грађења презимена. Тако у већини српских области готово искључиво сретамо презимена на *-ић*, *-овић*, (*-евић*). У Банату су, међутим, у већини српских села махом на *-ов*, *-ев*, *-ин*. Томе може бити разлог чињеница да су презимена добила свој коначни, слу-

жбени облик врло касно, иза завршених миграција, или тек у првој половини XIX века. У крајевима којима су владали Аустријанци имамо рано пописе становника. То је случај са аустриском Војном границом. Њих су објавили Смичиклас и Ивић за Хрватску и Славонију, а Душан Поповић за Доњу Славонију и Срем. У Поповићевој књизи (*Срби у Срему до 1736/7*, Београд, 1950) читамо и попис Карловчана из г. 1702. Тај попис је врло важан и за културног историчара, као и за језичара. Од 200 презимена несумњиво словенског порекла 61 презиме тачно нас упућује на место из кога су ти грађани дошли, а 14 на њихово занимање (или на занимање њихових предака). Ова „провидност“ носилаца презимена налази се у јакој мери у Војводини уопште. У многим нашим крајевима презимена упућују на племе, братство, род. Тако је у Црној Гори, Херцеговини, Босни, у многим крајевима Хрватске и код Буњеваца ма где били. Та су презимена ишла с колена на колена стотинама година. У Војводини тога нема.

У војвођанским местима становници су добили презимена према именима оца, ређе мајке. У облику придевском ова презимена чине главну масу презимена у Банату, нешто мање у Бачкој и Срему. Преда мном је попис становника Српске Црње из година 1794 до 1869 како сам га нашао у матичним књигама које се чувају у Месном народном одбору у Црњи. Тај попис садржи презимена која се завршавају на -ов, -ив, -љев, -ин (*Кузманов, Радивојев, Станисављев, Шшевин, Грубин*). Овакав облик је деловао да и она презимена која су се завршавала на -ић добијају такав завршетак (*Стојићев, Милићев, Савићев* и сл.), а та презимена не стоје увек према именима (ако је то случај са *Милићев*, није са *Савићев*). Сасвим ретко сретамо презимена на -ић, -овић, -евић. У г. 1794 читамо једном *Иван Павловић*, 1796 *Срећен Јосифовић*, 1797 *Кирил Појовић*, 1832 *Георгије Јакшић* (Ђура), 1836 *Валџазар Стојановић*, 1849 *Анџоније Новаковић*. Презимена која имају неки други облик сасвим су ретка (напр. *Баложански*). Шта то показује? Простим поређењем Карловаца и Црње јасно нам мора бити да су Карловци били настањени добрим делом новим становништвом које је долазило из разних крајева (Бачке, Баната, Славоније, Босне,

Београда, Ужица и др.), а Црња од времена када су се усталила презимена — није. Ово село остало је у великој мери хомогено и развијало се из сопствених снага. Ипак је свака принова у месту била на неки начин означена. Староседеоци су „дошиље“ обично називали по оном месту откуда су се ови преселили. Језички како је то било изражено код Војвођана — то нам показују бројни данашњи ононими. Тако се узима и иначе уобичајени наставак — *јанин*, али и *-ац* (од-*ьцѝ*). Међутим, ово нису типични војвођански наставци. Наставци које срећамо у Војводини јесу: *-ски*, *-чки*, *-цки*, *-ан*, *-ац*, *-ић*. Кад извршимо ближу анализу поменутих наставака, видимо да наставци *-ски*, *-чки*, *-цки*, *-шки* претстављају у основи један наставак — *ски*, а *-ан* наставак *-јанин*. Поред тога, у једном онониму можемо констатовати да у основи може имати већ наставак *-јанин* коме је додат *-ски* (*-шки*, *-чки*, *-цки*), *-ев*, *-ов*, *-ић*. Према томе, да ли је ононим грађен од чисте основе топонима, или има у себи већ један наставак, можемо све онониме поделити на две групе. Узимам најпре оне који имају *-ски* итд. као наставак.

У прву групу иду презимена: *Арбански*,¹ *Бајски*, *Башањски*, *Берицански*, *Бранчовски*, *Бранжовски*, *Бирвалски*, *Бугарски*, *Голуйски*, *Градински*, *Добановски* (код Д. Поповића, даље само: Д. П.), *Доброделски*, *Дридарски*, *Дудварски*, *Дунђерски*, *Жујански*, *Зеремски*, *Кишдобрански*, *Кобиљски*, *Крњајски*, *Лончарски*, *Малински*, *Малагурски*, *Манђелоски* (Д. П.), *Марински*, *Моношторски*, *Нађвински*, *Нићварски*, *Пећровски*, *Пићерски*, *Пожарски*, *Сечански*, *Тојолски*, *Турински*, *Чобански* и сл.

У другу групу иду презимена: *Ађански*, *Ачански*, *Бајчански*, *Баложански*, *Бељански*, *Бићански*, *Брџански*, *Драчански*, *Кирћански*, *Красњански*, *Положански*, *Торђански*, *Торњански*, *Црњански*, *Шарчански* и др.

Са наставком *-шки* имамо презимена: *Богарошки*, *Главашки*, *Дињашки*, *Дорошки*, *Дуњашки*, *Малбашки*, *Мургашки*, *Парошки*, *Пирошки*, *Силашки*, *Силбашки*, *Хајдушки* и др.

¹ Као извор војвођанских ононима послужили су ми гимназиски извештаји из војвођанских места.

Са наставком *-чки* су презимена: *Борковачки, Буњевачки, Вишњички, Врбановачки, Гардиновачки, Гумбачки, Дебељачки, Добановачки, Дорословачки, Јарковачки, Јерковачки, Кесељачки, Кисељачки, Козловачки, Коренички, Курјачки, Надачки, Новоселачки, Обровачки, Одоровачки, Пајдачки, Паланачки, Бејачки, Ришојечки, Саболички, Субојички, Табачки, Тајавички* и др.

Најзад, нешто мање бројна су презимена на *-ци*: *Аранички, Бојачки (Д. П.), Велички, Вршацки, Генгелацки, Мадацки, Мајицки, Немецки, Нерацки, Нешићицки, Парабуцки, Појовицки, Секицки, Сикицки, Сирацки (Д. П.), Требацки, Турацки, Удицки, Черевцики, Хорвацки* и др.

Од других наставака доста су бројна презимена са наставком *-ац*: *Бингулац, Бирманац, Болманац, Бобошинац, Боданац, Јеловац, Јулинац, Карањац, Каштанарац, Косавац, Крушедолац, Лучешинац, Мариндолац, Паншилинац, Подунавац, Сочанац, Узелац* и др. — Изгледа да је тај наставак био врло чест у раније време, судећи по бројним презименима које читамо код Поповића.

Наставак *-ац* редовно се употребљава када се топоним завршава на *-ин*: (сви примери из Поповића): *Аншинац, Балешинац, Бекешинац, Дојсинац, Кожешинац, Кузминац, Моловинац, Мошоринац, Нерадинац, Пачешинац, Сегединац, Сошинац, Сурчинац, Темеринац, Теочинац, Хашинац* и др.

Код Поповића налазимо овај наставак и иначе: *Бечијац* (ваљда према Бечеј), *Ваљевац, Вранешац* (према Вранешама), *Вучевац, Жиринац* (према Жирје), *Добродолац, Ердубовац, Југовац, Прикодравац, Семељац, Тењац, Чалманац, Чашинац* и мн. др.

У истом попису налазимо онониме према топонимима на *-нци* (*-њци*): *Бадовинац*, (према Бадовинцима), *Ђуринац* (према Ђурицима), *Бекешинац* (према Бекешинцима), *Јачинац* (према Јачинцима), *Кукујевац* (према Кукујевицима), *Панац* (према Панцима), *Радинац* (према Радинцима), *Словинац* (према Словинцима) и др.

Наставак *-ан* уствари је само део од *-јанин*, тј. *-јан* (*ин*) јер овај *-јан* улази у основу етника и онома. Тај наставак је данас сасвим обичан у Војводини, док је у XVIII веку био врло редак. О том нам пружа доказ Поповићева књига у којој сам поред великог броја презимена на *-јанин* (узели их

као „етникуме“ или као онониме) има само неколико на -ан: *Грабовчан, Марадичан, Радојчан, Величан*, (према *Велика*), *Илинчан* и *Илинчанин, Циган*. — У данашњој Бачкој, а нарочито у Банату овај наставак је чест: *Бачван, Банаћан, Балан, Берчан, Воложан, Болозан, Бранкован, Вараћан, Вережан, Гилезан, Грачан, Жебељан, Егришан, Ердељан, Кавеждан, Кеврешан, Колачан, Крижан, Легежан, Мукушан, Олћан, Рашован, Фенлачан* и др.

Поменули смо да је према Поповићевој књизи у Карловцима г. 1702 било од 200 презимена 61 које је показивало своје порекло по месту. Од тога броја 22 презимена су била на -јанин. Можда би добро било нешто изнети из тога материјала. Занимљиво је да видимо шта се узима као основа речи кад имамо тај наставак у ононимима Војводине према Поповићевој књизи.

Има доста случајева где се -јанин ставља на чисту, целу реч: *Араћанин, Белегишанин, Варошанин, Гаћанин, Дивошанин, Ердевичанин, Зворничанин, Ирижанин, Каћанин, Леденичанин, (Леденик или Леденице), Лудошанин, Марадичанин, Моровићанин, Подгајчанин, Рудничанин, Сарвашанин, Сењанин, Сенџомашанин, Соћанин* (према *Сош*), *Товарничанин, Турнићанин*, (према *Турнић*), *Фушачанин* (према мађ. облику *Фушак*) и *Фушожанин* (према *Фушог*), *Хрваћанин, Шиклошанин* и др.

Код других је узета основа на сугласник: *Бањалучанин, Бањанин, Бобоћанин, Брчанин* (према *Брка, Брчко*), *Војчанин, Вучанин, Дубровчанин* (према *Дубравица*), *Кошанин* (према *Коша*), *Кашанин, Лажанин*, (према *Лаже*), *Лейшанин* (према *Лейши*), *Мачванин, Парожанин, Привлачанин, Саловчанин Санчанин, Сончанин, Тарћанин, Тушанин, Цикоћанин* и др.

Према именима места на -ци такође се граде презимена са-јанин: *Будиновчанин, Добринчанин, Госпођинчанин, Голубинчанин, Илинчанин, Марћинчанин, Појинчанин, Радочанчанин, Семељчанин, Толинчанин, Шайринчанин* и др.

Дабогме, на основу оваквих анонима у којима се стално појављује -чанин могло је и то послужити као наставак:

Бишофчанин (према „*Бишофци*“ — непотврђено — односно *Бискујци*), *Вилошчанин* (према *Вилуси*), *Вировчанин* (према *Вир, Вирово*), *Ивчанин* (према *Иве*), *Кулачанин* (према

Кула), Маловашчанин (према *Мала Вас, Мала Вашица*), Сомборчанин (према *Сомбор*) и др.

Према *Дмишровица, Мишровица* имамо *Дмишровчанин* (не: *Мишровчанин*), према *Каменица* имамо *Каменчанин* (не: *Каменичанин*). — Интересантно је да увек када се код нас пише о придеву *мишровачки*¹ истиче се како тај облик није настао од *Мишровица*. Као што ћу још на једном месту истаћи, овај придев је направљен од ононима, и то од његове основе *мишровъч-*, као што су начињени многобројни придеви других етника и припадника места: *Винковчанин* — *винковачки*, *Дреновчанин* — *дреновачки*, *Крагујевчанин* — *крагујевачки*, *Михољевчанин* — *михољевачки* и др., тј. од топонима на *-вци*. Али и од топонима на *-ац, -ка*, напр. од *Гибарац, Михољац, Јарак* имамо исто тако *Гибарчанин, Михољчанин, Јарчанин* и, према овима, придеве *гибарачки, михољачки, јарачки*, а значили су најпре: што припада *Гибарчанима, Михољчанима, Јарчанима*.

Иако овде није место да говоримо о придевима-ктетицима, рећи ћу ипак неколико речи. Само се тако може разумети обликовање као што су *шибенски* (ко није из *Шибеника* и околине склон је да каже „шибенички“, као што предлаже и *Белић у Правопису*) јер је ово настало од *шибенъч-ски*, од исте основе од које и *Шибеничанин*. Да је то тако, потврђује и акценат: *Шѣбѣнчанин* — *шѣбѣнски*. Да је према *Шѣбѣнѣк*, онда би гласило: *шѣбѣнски*.²

На овом месту поменимо и неке особитости у грађењу ононима (по књизи *Д. П.*). Према *Цикотѣ* — *Циковац*, према *Гумна (Гума)* — *Гумшанин*, према *Дала (?)* — *Дачанин*, према *Вишевац* — *Вишчечанин* и др.

По мом мишљењу, придеви — ктетици, другачије се, по правилу, и не творе. Ако се ради о етницима, напр. *Београђанин, Новосађанин, Сѣтаробечејац* итд. њихови ктетици се никако не граде од топонима² *Београд, Нови Сад, Сѣтари Бечеј* итд., већ од основе етника *београд—, новисад—, сѣтаробечеј—* који се налазе у поменутиим етницима. Само тамо где придевски облик имају топоними, ту, дакако, није

¹ Најпосле *П. Скок, Језик, Згб 1954, 2, 34-5.*

² Другичије о томе *Скок, исто, с. 35.*

ни потребно ктетике друкчије градити: *Новска* — *новски*, *Бачка* — *бачки*, *Тођуско* — *тођуски*.

Овај преглед наставака који се налази у ононимима не би био потпун када не бисмо поменули још неке који нису толико продуктивни као наведени. Редак је наставак *-ин*:

Алмашин (Д. П.), *Ђаршин* (Д. П.);

или наставак *-ов*:

Беркасов (Д. П.), *Товарничев* (Д. П.);

или наставак *-ић*:

Илоклић, *Ирижанић*, *Ремешћ*, *Сомборчевић*.

Ово би био преглед ононима у Војводини који су настали од топонима и у први мах су значили етнике. Могли бисмо још и то споменути да има ононима који само својом основом опомињу да су постали од етника и значили су становника који припада неком месту. Такви су већ поменути примери *Беркасов*, *Товарничев*. Таквих презимена има много више. Поменимо: *Надлачкини* (поред *Надлац*, *Надлачки*), *Ердељанов*, *Баћанов* (поред *Ердељан*, *Баћан*) и сл. Има презимена која су настала непосредно од топонима (а не преко етника): *Границарев* (Црња, 1838), *Околишанов* (према *Околиште*, *Околишта*) и сл. Понекад је оним управо топоним: *Гибарац*, *Галовац*, *Лесковац*, *Надлач*, *Раковац*, *Томашевац* и сл., али овде наставак *-ац* има ононимску функцију. И овде треба узети као основу *гитар-*, *галов-* итд.

Погледајмо како су грађене поједине врсте ононима. Узмимо само онониме на *-ски*, *-шки*, *-чки*, *-цики*. Речимо најпре да су сви ононими с тим наставцима настали од типа на *-ски*. — Тако ононими типа на *-шки*, као *Врбашки*, настао од *врбашки* (упор. *Врбашанин*); тако су и: *Главашки*, *Дорошки* према *Главаш*, *Дорош*. Ононими типа на *-чки*, као: *Сурдучки*, *Курјачки*, *Дебељачки* према *Сурдук*, *Курјак*, *Дебељача*; ононими као *Субошички*, *Гардиновачки*, *Тајавички* према *Субошица*, *Гардиновци*, *Тајавица* (е); а ононими на *-цики*, као: *Секицики*, *Машицики*, *Черевцики* стоје према *Секић*, *Машић*, *Черевић*. Познатим дисимилационим процесима свуда смо добили одговарајуће резултате. Основу од које су овакви ононими грађени делом смо већ видели у показаним примерима. Ипак треба да видимо у прегледу шта се када узима као основа.

Код ононима на *-ски* имамо у основи ононима основу самог етника кад му је одбачен *-ин*: *Ачански, Ађански, Бајшански, Бељански, Драчански, Кашански, Кирчански, Красњански, Полужански, Сарчански, Торђански, Црњански*. — Код ононима на *-ски* исто тако могу постојати и такве творбе где је цео облик узет као основа ако је топоним мушког рода, или без наставка за род ако је женског или средњег рода: *Добродолски, Довијарски, Дрндарски, Кобиљски, Мунуштурски, (Моношторски), Бичварски, Француски, Валкањски* (према *Валакоње*), *Крњаски, Тојолски* и др.

На овом месту требало би поменути једну особину ононима на *-ски* коју код нас налазимо само код ононима у Војводини. Иако је оним на *-ски* познат и у Македонији и у Србији, и то у б. Округу београдском (по подацима која нам пружају *Насеља*), напр. *Биволарски, Бугарски, Дунђерски, Комленски, Миловански, Маргански, Рамчински*; из Пожаревачког округа напр. *Арнаушки, Бобовљански, Бугарски, Рогожарски, Црносељански*. А већ за Македонију су врло обични (и то типа као *Рибаровски, Синановски* и тип *Ђорески: Ђоревци, Глумоски: Глумово, Павлески: Павле, Трифуноски: Трифун*). У Војводини је добио овај оним посебно пространство, а наставак је нарочито продуктиван. У Србији (а делом и у Македонији) овај наставак има вредност наст. *-јанин*, те је тако по Р. Николићу (в. *Насеља III*, 212) *Рисџо Смиловачки* из *Смиловића*, а *Крсџа Маргањски* из *Марганца*; назив *Бугарски* може бити да је дат јер је „неко из Бугарске“ (в. *Насеља 25*, 118), али и из „бугарске мале“ у неком селу или просто што му је неко носио име тако или имао занимање (баштованлук) Бугара. — У Војводини, и то ужој, у Бачкој и Банату, овај наставак је најпродуктивнији и може се стварати не само на основу етника већ сваког презимена (у Македонији на име). Поред тога, у овим крајевима сви ови облици имају и женски придевски облик: — *-ска, -шка, -чка, -цка*, те се владају у промени као придеви. Овакав облик носе сви женски чланови у породицама и називају се: *Бељанска, Бичанска, Бугарска, Дунђерска, Голујска, Кишдобранска, Кобиљска, Малагурска, Туринска* (м. *Туриска*, према *Турија*), *Сечанска; Малбашка, Мурашка, Сибашка, Хајдушка;*

Гардиначка, Микалачка, Сремачка, Сурдушка; Мадацка, Хорвацка, Черевцика итд. У гимназиским извештајима у већини имамо овакве облике у женском роду придева за ученице, а ређе у мушком роду (на-и) што показује да је тај народни начин називања продро и у службену употребу. И народ у војвођанским местима и ученици у међусобним односима тако ословљавају женске чланове. Они то чине и са онима који службено носе презиме на -и. Сама појава облика на -а у службеним документима (напр. сведочанствима, извештајима итд.) може се само тако разумети што су они који пишу такве документе и сами Војвођани. Једнако, и ононими -ов, -ев, -ин имају за женске чланове -ова, -ева, -ина; напр. Марџинова, Недељкова, Андрејина, Гајина, Драгуџинова, Нешина, Рабренова. Овим се облицима увек означава и кћи, удовица, жена, према томе има шире значење од онога у књижевном језику (напр. Секулићева — кћи Секулића).

После свега овог излагања биће јасније питање како се граде војвођански ононими, а од њих придеви. Шта се узима као основа? — Кад је Маретић писао своју радњу, он је одмах у почетку излагања о презименима рекао да се према неком ко је Црногорац може дати презиме Црногорчевић, ко је Арнауџин — Арнауџиновић (в. Рад 81, с. 85). Шта је овде узето као основа? Рекли бисмо да је узет цео етник: Арнауџин-овић. Могли бисмо навести доста материјала у коме има оваквих „ин“ из „етника“: Бугариновић, Србиновић, Хрваџиновић, Куманинић, Угриновић, Таџариновић и др. Овакви ононими стоје насупрот ононимима: Арнауџовић, Бугарски, Хрваџски (Хорвацки) и др. где ових „ин“ нема. Неко ће рећи да између оба типа једина је разлика у томе што је у другом типу одомаћено -ин као наставак за једину, или се говорило Арнауџ, Бугар, као што се говори и Срб и сл. Међутим, и Маретић и они који мисле да је напр. „-ин“ у Арнауџин-овић наставак за једину греше. И Арнауџин, као и многа друга имена на -ин не претстављају никакве етнике, већ лична имена, и од таквих личних имена грађени су патроними. Да је то тачно, потврђују нам историски извори. И сам Маретић истиче да је Бугарин у дечанској хрисовуљи лично име, Куманин такође, али за Таџарин каже

да је презиме (в. Рад 81, с. 93), што не значи да није могло бити и име. Такво *-ин* је једнако са *-ин* у многобројним именима: *Бајошин, Беншин, Бјелашин, Богулин, Бољшин, Брашелин, Брашосин, Бугачин, Вујашин, Вукашин, Вукшин, Дмишрашин, Добрашин, Драгосин, Драгушин, Дукадин, Ђурашин, Живадин, Живојин, Јелашин, Јурадин, Којадин, Маркулин, Маршулин, Милашин, Миладин, Милушин, Мићулин, Пејашин, Першин, Пешрашин, Радашин, Радулин, Рајшин, Сибин, Стјејашин, Сшојадин, Цвјеџашин* и многа друга. У свом раду Маретић наводи посебно имена на чисто *-ин, -ина* (Рад 82, 116-7) као што су: *Бајин, Балин, Веселин, Вечерин, Војин, Вујин, Радин, Сшојин* и др. — преко 80 имена која налазимо данас у основи многих презимена јер од свих можемо градити презимена додавањем *-ић, -овић*. Овакво *-ин* нераздрвојни је део основе.

Ми, међутим, налазимо и на такво *-ин* где се оно никако није осећало као основа, већ се у изведеницама одбацивало. То је онда било кад је *-ин* у етнику, у обележавању припадника месту. Кад је *Арнаушин* значило „човек из Арнаутске“ (Албаније), а не име *Арнаушин*, добили смо *Арнаутовић, Арнаушки* (в. Насеља 25, 118), *Турковски* („дошли из Турске“, Насеља 25, 118), *Бугарски* („из Бугарске“), исти извор; још више се та особина читавала кад се од презимена припадника месту градила на *-јанин* нова изведеница. Тада се оно *-ин* без изузетка одбацивало. То је показано напред: а) кад се ставља *-ски, -чки* итд. (*Ађански: Ада, Торђански: Торда*); б) или *-ов/-ев* (*Ердељанов, Баћанов, Крижанов*) или *-ић* (*Ирижанић*); г) потпуним губљењем *-јанин*, а додавањем *-ин* (*Алмашин < Алмашанин*); или чистом основом (*Надлач < Надлачанин*).

Можемо уопште рећи да се показани ононими граде ако се узима именска основа, а одбаце наставци за род и број. Кад облик постане мало експресиван, додаје се нов наставак. У Војводини наставак *-јан(ин)* био је тако мало експресиван па је још додато *-ски* (*Торђанин > Торђан > Торђански*), *-ов* (*Крижанин > Крижан > Крижанов*), *-ић* (*Ирижанин > Ирижан > Ирижанић*). Поменути наставак практично се изгу-

био као наставак за грађење етника, али га је заменио *-јан*. Данас у Војводини народ говори само: *Новосађанин, Каћан, Шићан, Ирижан* итд. Два места, *Книћанин* и *Зрењанин*, добила су своје називе скоро, па их народ не ретко изговара: *Книћан, Зрењан*. То су једина два анонима у Војводини који су постали топоними.

Св. Георгијевић